

Arrest

nr. 329 775 van 11 juli 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten A. DE BROUWER en E. DESTAIN
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2023 dient de verzoekende partij, samen met een zus en een broer, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 juni 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op 23 oktober 2024 betekend. Tevens wordt haar op 28 juni 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven, haar eveneens ter kennis gebracht op 23 oktober 2024. Verzoekende partij heeft tegen deze beslissingen geen beroep aangetekend.

1.3. Op 15 april 2025 wordt verzoekende partij naar aanleiding van een politiecontrole gefouilleerd waarbij blijkt dat zij twee verboden wapens op zich heeft.

1.4. Op 15 april 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. De verzoekende partij dient hiertegen op 22 april 2025 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 325 905 van 28 april 2025 wordt voormelde beslissing geschorst.

1.5. Op 2 juli 2025 wordt de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]”

Betrokkene werd gehoord door de politie van Montgomery op 02.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: K. (...)

voornaam: D. K. M. (...)

geboortedatum: (...) 2005

geboorteplaats: KIN RDC

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort vergezeld van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is in het bezit van een geldig Congolees paspoort, maar niet van de eveneens benodigde verblijfsvergunning.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Ukkel / W-B / Oudergem op 15.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verboden wapendracht, namelijk een ‘matraque télescopique et un spray paralysant’. De wapenwetgeving is met recht en reden streng en is erop gericht de veiligheid van de burgers in de maatschappij te beschermen. Het bezit en dracht van wapens leidt redelijk waarschijnlijk tot gebruik ervan, met mogelijk ernstige, eventueel dodelijke gevolgen. De openbare veiligheid komt hierdoor op ernstige wijze in gevaar.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die op 10.10.2023 werd ingediend voor betrokkene en zijn broer en zus, werd op 28.06.2024 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 23.10.2024. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hiertegen een annulatieberoep werd ingesteld. Bovendien heeft een dergelijk beroep geenszins een schorsende werking.

Betrokkene verklaart dat hij sedert 2011 in België verblijft. Zijn vader zou een diplomatieke post in Brussel hebben bekleed en op die manier had het hele gezin tijdelijk verblijfsrecht in België. Eind 2022 keerde de vader van betrokkene terug naar Congo voor een andere opdracht, samen met zijn moeder. Betrokkene en zijn broer en zus verkozen om in België te blijven, zonder dat zij verblijfsrecht hadden. De broer en de zus van betrokkene zijn ook meerderjarig. Zij verblijven eveneens op onwettige wijze op het grondgebied en kregen ook reeds een bevel om het grondgebied te verlaten. Opgemerkt moet ook worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari

2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Betrokkene verklaart dat zijn ouders in Congo verblijven.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven. Sedert december 2022 is dat op illegale wijze. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de betekening van de weigeringsbeslissing van de aanvraag 9bis op 23.10.2024.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23.10.2024, en evenmin aan dat hem werd betekend op 15.04.2025 en herbevestigd op 16.6.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart alleen dat hij zijn hele leven hier heeft en hier ook zijn studies doet.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven. Sedert december 2022 is dat op illegale wijze. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de betekening van de weigeringsbeslissing van de aanvraag 9bis op 23.10.2024.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23.10.2024, en evenmin aan dat hem werd betekend op 15.04.2025 en herbevestigd op 16.6.2025. Deze vorige beslissingen verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Ukkel / W-B / Oudergem op 15.04.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verboden wapendracht, namelijk een 'matraque télescopique et un spray paralysant'. De wapenwetgeving is met recht en reden streng en is erop gericht de veiligheid van de burgers in de maatschappij te beschermen. Het bezit en dracht van wapens leidt redelijk waarschijnlijk tot gebruik ervan, met mogelijk ernstige, eventueel dodelijke gevolgen. De openbare veiligheid komt hierdoor op ernstige wijze in gevaar.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Congo Dem Rep.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. V. D. (...), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Montgomery en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, K., D. K. M. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

K. V. D. (...), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie

Brussel, 02.07.2025"

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting voert de advocaat van de verzoekende partij een middel van openbare orde aan. Zij betoogt dat de taalwetgeving geschonden is omdat alle voorgaande beslissingen in het Frans werden genomen. Zo werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in het Frans ingediend en kreeg verzoekende partij hierop als antwoord een Franstalige beslissing en werden ook de bevelen om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2024 en van 15 april 2025 in het Frans gegeven. De advocaat van verzoekende partij meent dat ook de thans bestreden beslissing derhalve in het Frans had moeten worden genomen.

De verwerende partij is het hier niet mee eens en de Raad kan de verwerende partij in haar betoog dienaangaande volgen. De Raad stipt samen met de verwerende partij immers aan dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel betreft (bijlage 13septies), die geenszins een antwoord biedt op enige aanvraag vanwege de verzoekende partij, waarbij deze laatste zich ten opzichte van het bestuur van een bepaalde (lands)taal zou hebben bediend. Het gegeven dat de verzoekende partij eerder het Frans zou hebben aangewend en zich in haar contacten met de politie in het Frans zou hebben uitgedrukt, betekent niet dat artikel 41, §1 van de Taalwetten Bestuurszaken in dit geval van toepassing zou zijn. In weerwil van het betoog ter terechtzitting door de advocaat van de verzoekende partij is de beslissing immers niet de resultante van een procedure met rechtstreekse en wederzijdse contacten tussen de verzoekende en de verwerende partij. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een ambtshalve 'politiemaatregel' en niet als een 'akte' waarvan de verzoekende partij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan afdwingen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741; RvS 3 september 1999, nr. 82.183). Te dezen is in toepassing van de Taalwetten Bestuurszaken de taalrol van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken determinerend om te bepalen in welke taal de thans bestreden beslissing, die in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad ter kennis werd gebracht, diende te worden opgesteld, in casu het Nederlands.

2.2. Ambtshalve moet voorts worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals de verzoekende partij aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.3.1. Verzoekende partij zet een eerste middel in het verzoekschrift uiteen als volgt:

“1er MOYEN pris de

–La violation de l'article 7 de la Charte des droit fondamentaux de l'Union européenne ;

–La violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales ;

–La violation des articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

–La violation des articles 2 et 3 de la Loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

–La violation des principes généraux du droit et notamment du principe de bonne administration qui impose à l'autorité de statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments du dossier, du principe de minutie, du principe de prudence et de précaution, du principe de motivation matérielle, de l'obligation de motivation exacte, pertinente et adéquate ;

–La violation de l'autorité de chose jugée de l'arrêt de Votre Conseil du 28 avril 2025, n°325 905 ;

–L'insuffisance et la contrariété dans les causes et les motifs ;

–La violation du principe général de droit du respect des droits de la défense et du contradictoire, du principe général de droit « audi alteram partem » ;

Première branche : violation du droit d'être entendu

Le droit d'être entendu est consacré dans le droit de l'Union Européenne par le biais des droits de la défense, consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne.

La Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé :

« 81 À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. I-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

(...)

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt Sopropé, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P, Rec. p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que votre Conseil, dans un arrêt du 19 mars 2013, n°141 336 a repris la jurisprudence de la CJUE qui dans son arrêt C-166/13 rendu le 5 novembre 2014 a indiqué que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). [...] Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et R., EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...] Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...] Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13) ».

Que

« Dans son arrêt M.M. contre Irlande, du 22 novembre 2012, la Cour de justice de l'Union européenne a dit pour droit que: "le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts". Ce principe du "droit d'être entendu" a comme corollaire que l'administration doit prêter "toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée." Le but est que l'intéressé puisse corriger une erreur ou qu'il puisse faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu. Il est aussi que l'administration puisse décider en

pleine connaissance de cause et motiver adéquatement sa décision. (CCE, du 25.09 2015, n° 153 286 et jurisprudence citée). »⁵

Votre Conseil a examiné *in concreto* le caractère utile et effectif de l'exercice du droit d'être entendu⁶ :

Le requérant a été entendu par la police sur base d'un questionnaire type.

S'il lui avait été laissé l'opportunité de s'exprimer hors de ce canevas, en soulignant l'importance de donner le maximum de détails eu égard à la possibilité de la délivrance d'un ordre de quitter le territoire, le requérant aurait expliqué (et produit des documents à l'appui) :

- qu'il a vécu en séjour légal pendant 10 ans, de 2011 à 2022 et que son séjour était couvert par un titre de séjour diplomatique (pièce 2) ;
- Il aurait pu apporter la preuve qu'il avait un titre de séjour diplomatique (pièce 2) ;
- Il aurait pu exposer qu'il a suivi toute sa scolarité en Belgique (pièces 3 à 5) ;
- Il aurait pu indiquer l'identité complète de sa grande soeur qui réside en Belgique et qui y dispose d'un titre de séjour (pièce 5) ;
- Il aurait pu produire le titre de séjour de sa soeur (pièce 5) ;
- Il aurait pu exposer que certes il avait reçu une décision d'irrecevabilité de sa demande de séjour fondée sur l'article 9bis mais qu'il entendait introduire une nouvelle demande avec les preuves manquantes ;
- Il aurait pu déposer la preuve que lui et sa famille avaient fait des démarches pour obtenir la preuve de leur statut diplomatique durant ces 10 années et déposer la preuve ainsi obtenue tout récemment (document daté du 28 avril 2025) (pièce 2) ;
- Il aurait pu expliquer qu'il avait été décidé qu'il poursuive sa scolarité en Belgique, ses parents voyageant très fréquemment pour le travail du père du requérant, ce qui occasionne une certaine instabilité ;
- Il aurait pu déposer la preuve que ses parents lui rendent visite régulièrement en Belgique ;
- Il aurait pu produire la preuve qu'il souhaite passer ses épreuves de jury central pour obtenir son CESS (pièce 7). Une nouvelle inscription devait avoir lieu le 2 juillet, en raison de l'échec de l'épreuve pour laquelle le requérant était inscrit.

Si fort heureusement le requérant a pu invoquer l'essentiel dont il n'a malheureusement pas été tenu compte (voir deuxième branche), l'ensemble de ces éléments aurait pu changer le cours de la décision.

Partant, le droit d'être entendu de la partie requérante a été violé. En cette branche, le moyen est sérieux. Il y a lieu de suspendre la décision attaquée.

Deuxième branche : absence de délai suffisant entre les deux décisions d'éloignement – violation du principe de minutie

Le requérant a fait l'objet d'une décision d'éloignement le 15 avril 2025. Il a été libéré le 29 avril 2025, à la suite de la décision rendue par Votre Conseil.

Il n'a pas fallu deux mois pour que la partie adverse décide à nouveau d'un placement en détention, sans laisser au requérant le temps d'introduire la demande de séjour permettant de régulariser sa situation. Il ne restait plus au requérant qu'à payer la redevance lorsqu'il a fait l'objet d'une deuxième arrestation administrative.

Selon une jurisprudence constante, le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce.

Dans un arrêt 191 225 du 31 août 2017, Votre Conseil a jugé que ce principe imposait à l'administration de laisser à l'administré un temps suffisant pour actualiser sa demande de séjour. Dans un raisonnement similaire, il y a lieu de considérer que la partie adverse, au vu des informations qui avaient d'ores et déjà été exposées dans le cadre de la procédure d'extrême urgence d'avril 2025, aurait dû laisser au requérant la possibilité d'actualiser son dossier et d'introduire sa demande de séjour.

Il est d'autant plus interpellant de constater que, sans désespérer, la partie adverse indique dans la décision attaquée avoir confirmé l'ordre de quitter le territoire du 15 avril 2025 en date du 16 juin 2025, malgré l'arrêt de suspension rendu par Votre Conseil le 28 avril 2025. Une telle attitude mène le requérant à une incompréhension de sa situation et des procédures menées.

En procédant immédiatement à l'adoption d'une nouvelle décision d'éloignement et d'une interdiction d'entrée, la partie adverse fait preuve d'un comportement excessif, manquant au devoir de minutie et de précaution qui lui incombent pourtant.

Troisième branche : violation du droit à la vie privée et familiale du requérant

L'article 8 de la CEDH stipule que :

- « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.
2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de

l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Cette disposition, dont le contenu est reproduit à l'article 22 de la Constitution belge et à l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE, est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le juge examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le juge doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris⁷.

L'article 8 de la CEDH ne définit ni la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'.

Les deux notions sont autonomes et doivent être interprétées indépendamment du droit national. La Cour Européenne des Droits de l'Homme souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive⁸. L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, où des deux, s'apprécie en fait.

La vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables⁹. Elle peut être définie comme le cadre habituel d'existence de tout individu. La Cour EDH considère que :

« 48. La Cour rappelle en outre que si tous les immigrés établis, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8, cette disposition protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu. Il faut dès lors accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse, partant, en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle qu'elle décide s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Üner c. Pays-Bas [GC], no 46410/99, § 29, CEDH 2006-XII, et Maslov précité, § 63, Gezginci précité, § 56) »¹⁰.

Une fois établie l'existence d'une vie privée et/ou familiale, le juge doit examiner s'il y a ingérence dans celle-ci. La Cour EDH distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal. Dans le second cas, la Cour EDH considère que l'Etat est tenu par une obligation positive de mise en balance des intérêts, sans quoi il y a violation de l'article 8 de la CEDH¹¹.

Tant en cas de retrait que de refus de séjour, la Cour considère qu'il convient d'examiner s'il y a eu ingérence de l'Etat dans la vie privée et familiale et si cette dernière est nécessaire dans une société démocratique au regard des critères énumérés au second paragraphe de l'article 8 de la Convention. Il convient de pratiquer un examen de proportionnalité entre l'importance de l'ancrage social et familial de l'étranger dans l'Etat partie et celle de l'intérêt dudit Etat à refuser/retirer le droit de séjour à cet étranger.

Pour qu'une ingérence dans la vie privée et familiale soit conforme à la Convention, elle doit être prévue par la loi, poursuivre un but légitime, et être nécessaire.

La Cour de Strasbourg expose ainsi que :

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général »¹² (nous soulignons).

La Cour rappelle généralement que :

« les autorités nationales jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour se prononcer sur la nécessité, dans une société démocratique, d'une ingérence dans l'exercice d'un droit protégé par l'article 8 et sur la proportionnalité de la mesure en question au but légitime poursuivi (Slivenko c. Lettonie [GC], no 48321/99, § 113, CEDH 2003-X, et Berrehab c. Pays-Bas, arrêt du 21 juin 1988, série A no 138, p. 15, § 28). Toutefois, selon la jurisprudence constante de la Cour, la tâche de celle-ci consiste à déterminer si les mesures litigieuses ont respecté un juste équilibre entre les intérêts en présence, à savoir, d'une part, les droits de l'intéressé protégés par la Convention et, d'autre part, les intérêts de la société (voir, parmi maints autres, Bouloufi, précité, § 47).

Cette marge d'appréciation va de pair avec un contrôle européen portant à la fois sur la loi et sur les décisions qui l'appliquent, même quand elles émanent d'une juridiction indépendante (voir, mutatis mutandis, Société Colas Est et autres c. France, no 37971/97, § 47, CEDH 2002-III). La Cour a donc compétence pour statuer en dernier lieu sur le point de savoir si une mesure d'expulsion se concilie avec l'article 8 »¹³ (nous soulignons).

Les États disposent donc d'une certaine marge d'appréciation. Cependant, la Cour exige qu'une évaluation des intérêts concurrents soit effectuée. Ainsi, la Cour a pu considérer qu'il n'y avait pas violation de l'article 8 de la Convention notamment en raison du fait que « lors de l'adoption de ces mesures, les autorités se sont penchées sur tous les éléments militant pour ou contre le refus d'un titre de séjour et le recours à une mesure d'interdiction du territoire »¹⁴ (nous soulignons).

L'autorité, lorsqu'elle prend une mesure d'ingérence dans la vie privée et familiale, doit procéder à un juste équilibre entre le maintien de l'ordre public, d'une part, et la sauvegarde de la vie privée et familiale, d'autre part¹⁵.

Il ressort de la jurisprudence de la CEDH que les États parties doivent, lorsqu'ils veulent procéder à l'éloignement effectif d'un étranger, tenir compte de l'ensemble des éléments relatifs à sa vie privée et familiale au jour de la prise de la décision d'éloignement.

Par ailleurs, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 constitue la transposition en droit belge de l'article 5 de la directive 2008/115/ qui se lit comme suit :

« Article 5

Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé

Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte :

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,

et respectent le principe de non-refoulement. »

Il ressort de tout ce qui précède que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire, même lorsque l'article 7 de la loi du 15/15/1980 précise que le ministre ou son délégué « doit » le délivrer, n'est pas une compétence complètement liée.

En effet, même dans cette hypothèse, le Ministre doit, après avoir instruit le dossier, tenir compte de la vie privée et familiale de la personne concernée.

Si au terme de l'instruction du dossier par le ministre ou son délégué, il apparaît que la décision d'ordre de quitter le territoire méconnaîtrait les droits fondamentaux de l'étranger concerné, le premier doit s'abstenir de délivrer une décision d'ordre de quitter le territoire, même dans les hypothèses où l'article 7 alinéa 1 lui impose une telle délivrance (voir en ce sens et par analogie, CE, 230.251 du 19 février 2015, CE, 231.762. du 26 juin 2015 ; CCE, arrêt 168.511 du 27 mai 2016).

Il faut donc, pour que soit respecté le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 que le Ministre instruisse le dossier afin de vérifier quels sont les éléments qu'il doit de prendre en compte en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce.¹⁶

En outre, « tout acte administratif doit reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles lesquelles doivent résulter du dossier administratif établi au cours de la procédure d'élaboration de l'acte. »¹⁷

En effet, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce. »¹⁸.

À cet égard, Votre Conseil rappelle « qu'il est de jurisprudence administrative constante que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponse, fut ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. »¹⁹

En l'occurrence, les attaches du requérant avec la Belgique sont nombreuses et ressortent du champ de la vie privée et familiale :

- Le requérant a séjourné légalement en Belgique durant plus de dix ans,

- Il y a suivi sa scolarité,

- Il s'est inscrit afin de passer le jury central, et a indiqué lors de son audition par la police qu'il souhaitait obtenir son CESS,

- Ses frères et soeurs Charles et Anaïs vivent en Belgique, et partagent le même appartement que le requérant. Il s'agit de jeunes adultes, qui partagent le même toit, dans un pays où ne vivent pas leurs parents. Il peut donc être considéré qu'ils présentent une dépendance affective qui dépasse le niveau habituel entre frères et soeurs majeurs.

L'ensemble de ces éléments tombe dans le champ d'application de l'article 8 de la CEDH et 7 de la Charte.

Votre Conseil a d'ailleurs confirmé ce point dans sa décision du 28 avril 2025 :

Le requérant est arrivé sur le territoire belge alors qu'il était âgé de 6 ans à peine. Le requérant est aujourd'hui âgé de 20 ans, et a donc vécu la majeure partie de son enfance, de son adolescence et l'entrée dans l'âge adulte sur le territoire belge.

Les attaches développées par le requérant avec la Belgique pendant cette période se sont faites dans la légalité : le requérant était titulaire d'un titre de séjour jusqu'en décembre 2022. Le requérant était âgé de 17 ans au moment de la remise de son titre de séjour aux autorités diplomatiques. La régularisation de son séjour, ainsi que de celui de ses frères et sœurs, a été confiée aux soins de son précédent conseil, mandaté par leur père.

Vu la minorité du requérant au moment de la fin de son séjour et son absence de connaissance de sa situation administrative, il n'a pas été en mesure de suivre lui-même les démarches effectuées pour régulariser sa situation. Jusqu'au mois d'octobre 2024, le requérant pensait que la régularisation de sa situation était en cours, et ne s'est donc pas inquiété outre mesure de son absence de titre de séjour belge.

Lorsqu'un ordre de quitter le territoire lui a été notifié en octobre 2024, le requérant s'est vu rassuré par son précédent conseil, qui lui a indiqué qu'une nouvelle demande, mieux étayée, allait être introduite. Le précédent conseil du requérant a donc contacté le service protocolaire et l'ambassade de la République démocratique du Congo, afin d'obtenir la preuve du séjour continu du requérant et de ses frères et sœurs sur le territoire de 2011 à 2022. La réponse confirmant la durée du séjour du requérant et de ses frères a été confirmée par courriel du 26 mars 2025 (pièce 2).

Il ressort de ces éléments que le requérant n'est nullement responsable de l'illégalité actuelle de son séjour, et qu'il a légitimement cru que les démarches nécessaires à la régularisation de celui-ci allaient aboutir.

Partant, il y a lieu d'analyser la situation du requérant en tenant compte des points suivants :

- Le requérant a développé ses attaches dans le cadre d'un séjour légal jusqu'à l'âge de 17 ans,
- Après la remise de son titre de séjour diplomatique en décembre 2022, le requérant a légitimement cru que sa situation administrative était en cours de régularisation, information confirmée par son père qui avait mandaté un conseil en ce sens,

- Ce n'est qu'en octobre 2024 que le requérant a constaté que le séjour lui était refusé. Dès la réception de celle-ci, il a tenté de répondre aux arguments soulevés dans la décision d'irrecevabilité de la demande de séjour, en tentant d'obtenir la preuve de la durée de son séjour via son précédent conseil.

Le requérant considère qu'il y a lieu d'établir un parallèle entre sa situation et celle soumise à la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt *Pormes*²⁰. Il s'agissait d'un jeune homme, de nationalité indonésienne, arrivé avec un visa à l'âge de quatre ans sur le territoire des Pays-Bas. Il y a été éduqué par un oncle et une tante, auprès de ses cousins, tous de nationalité hollandaise. À l'âge de 17 ans, l'intéressé a réalisé qu'il ne disposait d'aucun droit au séjour, aucune procédure n'ayant jamais été introduite. Il a introduit une demande de séjour, rejetée par les instances nationales.

Après sa majorité, l'intéressé a commis plusieurs infractions, qui lui ont valu d'être expulsé des Pays-Bas.

La Cour strasbourgeoise a indiqué dans sa décision ce qui suit, qui est pertinent pour le cas du requérant ²¹ :

« 64. Given that the applicant cannot be reproached for the unlawful character of his stay in the Netherlands (see paragraph 60 above) and bearing in mind that he had arrived there at a very young age and had established close ties with that country for a considerable period of time (see paragraph 57 above), the Court considers that, if no other factors entered into the equation, his interests in being allowed to reside in the Netherlands would have outweighed any interest of immigration control on the part of the State. » (le requérant souligne)

Traduction libre:

« 64. Étant donné que le requérant ne saurait se voir reprocher le caractère illégal de son séjour aux Pays-Bas (voir paragraphe 60 ci-dessus) et compte tenu du fait qu'il y était arrivé très jeune et qu'il y avait établi des liens étroits pendant une période considérable (voir paragraphe 57 ci-dessus), la Cour estime que, si aucun autre facteur n'était entré en ligne de compte, son intérêt à être autorisé à résider aux Pays-Bas l'emporterait sur l'intérêt de l'État à exercer un contrôle de l'immigration. »

La Cour a donc considéré qu'il était déterminant que l'intéressé n'ait pas été responsable de l'illégalité initiale de son séjour, et qu'aucun intérêt national (autre que l'ordre public) n'aurait pu justifier le refus d'un droit au séjour.

La partie adverse était à tout le moins informée du fait que le requérant a vécu légalement sur le territoire dans le cadre d'un séjour diplomatique (le requérant ayant mentionné le fait qu'il était arrivé à l'âge de six ans), et que la remise de la carte diplomatique avait eu lieu alors que le requérant était encore mineur (décembre 2022).

Certes, la longueur du séjour n'était pas expressément mentionnée dans le document de remise des cartes de séjour, mais il n'en demeure pas moins que le requérant a indiqué avoir séjourné plus de dix ans en Belgique légalement, et que cette affirmation était vraisemblable, vu le document de remise des cartes de séjour annexe à la demande de séjour 9bis introduite au nom du requérant.

²⁰ Cour. eur. d. h., *Pormes v. The Netherlands*, 14 décembre 2020, n°25402/14, disponible sur le lien suivant : <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22itemid%22:%5B%22001-203836%22%5D%7D>.

²¹ Cour. eur. d. h., *Pormes v. The Netherlands*, 14 décembre 2020, n°25402/14, disponible sur le lien suivant : <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22itemid%22:%5B%22001-203836%22%5D%7D>

En tout état de cause, le requérant s'en réfère aux développements exposés supra (première branche) sur la violation de son droit d'être entendu. Si la partie adverse avait assuré le respect de cette garantie procédurale, le requérant aurait pu faire valoir l'ensemble des éléments utiles à l'analyse de sa situation.

La décision attaquée refuse de reconnaître l'existence de la moindre vie privée ou familiale dans le chef du requérant :

Premièrement, force est de constater que la conclusion à laquelle parvient la partie adverse s'inscrit en contradiction avec l'arrêt de Votre Conseil du 28 avril 2025, qui retenait l'existence d'une vie privée et familiale dans le chef du requérant vu sa cohabitation avec son frère et sa soeur et la poursuite d'études. La partie adverse n'explique pas la raison pour laquelle elle estime pouvoir s'écarter de la décision de Votre Conseil. En cela, elle viole l'autorité de chose jugée de la décision du 28 avril 2025.

Deuxièmement, selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, les rapports familiaux entretenus par des adultes avec leurs parents ou avec leurs frères ou soeurs bénéficient d'une protection moindre, à moins que ne soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance autres que les liens affectifs normaux²² (Benhebba c. France, 2003, § 36 ; Mokrani c. France, 2003, § 33 ; Onur c. Royaume-Uni, 2009, § 45 ; Slivenko c. Lettonie [GC], 2003, § 97 ; A.H. Khan c. Royaume-Uni, 2011, § 32). La Cour considère que des « relations étroites » peuvent suffire pour considérer que celles-ci sont couvertes par le champ de l'article 8 de la CEDH. En l'occurrence, la cohabitation du requérant avec son frère et sa soeur correspond manifestement à une « relation étroite », qui doit être protégée par l'article 8 de la CEDH.

Troisièmement, la partie adverse ne tient aucun compte de la vie privée développée par le requérant en Belgique : ce dernier y a passé plus de temps que dans son pays d'origine. Il y a étudié, y a développé toutes ses relations sociales et y réside avec son frère et sa soeur. Il est donc particulièrement surprenant que, vu l'ensemble de ces éléments, la partie adverse estime pouvoir affirmer que le requérant ne dispose d'aucune vie familiale ou privée en Belgique, et ne procède à aucune mise en balance des intérêts en présence au regard de l'article 8 de la CEDH.

En s'abstenant d'analyser l'ensemble de ces éléments, la partie adverse manque de procéder à la mise en balance des intérêts exigée par l'article 8 précité, ainsi que par l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE. Ce faisant, elle viole les principes visés au moyen, ainsi que ses

22 Guide sur l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, p. 121, disponible en ligne : https://ks.echr.coe.int/documents/d/echr-ks/guide_art_8_fre

15

obligations de motivation (article 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 et 62 de la loi du 15.12.1980), et l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

En cette branche, le moyen est sérieux. Il y a lieu de suspendre la décision attaquée."

3.3.2. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat zowel in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° en 74/14,§3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek te geven en van artikel 7, tweede lid om de verzoekende partij terug te leiden naar haar land van herkomst. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort vergezeld van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie zodat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Verder wordt tevens geduid waarom zij door haar gedrag als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Tevens wordt erop gewezen dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt, met name de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en zij gedwongen teruggeleid zal worden naar het herkomstland omdat er een risico op onderduiken bestaat en zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verder duidt de verwerende partij dat haar verblijfsaanvraag werd afgewezen, dat de broer en zus van verzoekende partij evenzeer illegaal op het Belgische grondgebied verblijven en dat voorts niet blijkt dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België, noch minderjarige kinderen. Daarnaast heeft de verwerende partij eveneens vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen heeft bijgebracht die aantonen dat zij medische problemen heeft die een terugkeer belemmeren noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM dreigt te ondergaan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM ligt niet voor en er werd rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Zoals ook duidelijk blijkt is de verwerende partij ingegaan op de feitelijkeheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3.5. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, en 13° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie om op regelmatige wijze in het Rijk te kunnen verblijven. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd werd, met name de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 28 juni 2024, haar betrekend op 23 oktober 2024. Elk van deze motieven op zich, is voldoende determinerend om het bevel om het grondgebied te schragen. Het bevel om het grondgebied kan evenwel maar rechtsgeldig bevonden worden voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door de verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dringt zich daarom op.

3.3.6. De verzoekende partij betoogt in essentie dat haar recht om gehoord te worden geschonden werd, dat het getuigt van onzorgvuldig bestuur dat tussen beide verwijderingsmaatregelen van 15 april 2025 en 2 juli 2025 te weinig tijd gelaten werd waardoor zij geen kans kreeg om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen om haar verblijf te regulariseren en het evenmin zorgvuldig is om naar een bevestiging van een verwijderingsmaatregel die geschorst is te verwijzen en dat de bestreden verwijderingsmaatregel een schending inhoudt van haar recht op gezins- en privéleven.

3.3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

De Raad laat in de thans voorliggende situatie verder in het midden of deze vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Zoals het EHRM duidelijk heeft gesteld, zijn deze verplichtingen niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en zijn de van toepassing zijnde principes in ieder geval gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot een zogenaamde ‘*fair balance*’-toets, ofwel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 26 april 2017, *Konstadinov t. Nederland*, § 46).

De Raad stipt aan dat de verzoekende partij van eind 2011 tot eind 2022 hooguit werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in België, dit in het kader van de diplomatieke zending van haar vader. Nadat haar vader eind 2022 teruggeroepen werd, raakte de verzoekende partij het statuut van familielid van een diplomatiek agent kwijt en dus ook haar tijdelijk verblijf in België. De verzoekende partij was noch een gevestigde vreemdeling noch werd haar reeds de status van langdurig ingezetene toegekend.

In dit verband herinnert de Raad er aan dat, inzake immigratie, het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat bijgevolg over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het privé- of gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat de vreemdeling en zijn gezin leven in diens land van herkomst, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

De Raad vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

3.3.7.1. Wat betreft haar gezinsleven wijst verzoekende partij erop dat haar broer en zus C. en A. in België verblijven en dat zij met hen een appartement deelt. Zij betoogt dat zij als jongvolwassenen met elkaar een beschermenswaardig gezinsleven hebben. Zij wijst er ook op dat dit bevestigd werd door de Raad in zijn schorsingsarrest van 28 april 2025.

3.3.7.2. In het schorsingsarrest van 28 april 2025 overwoog de Raad:

“La partie requérante soutient avoir a vécu avec son frère et sa sœur [A] depuis sa naissance et après le départ de ses parents en 2022, ce qui peut être, prima facie, confirmé par le fait qu'ils ont ensemble introduit une demande d'autorisation de séjour, laquelle exige une enquête préalable réalisée par l'administration

communale. Il ressort également des pièces du dossier que la partie requérante est encore aux études et tente d'obtenir son diplôme de fin d'humanité (CESS). Il ne ressort pas qu'elle ait une indépendance financière. Au vu de ces éléments, le Conseil estime, *prima facie*, qu'il existe bien une vie de famille entre la partie requérante, son frère et sa sœur [A], ce que ne conteste pas réellement l'acte attaqué.

Quant à la motivation selon laquelle « aucune » demande de regroupement familial ou d'autorisation de séjour n'a été introduite, cette affirmation est partiellement erronée puisque la partie requérante a introduit une demande d'autorisation de séjour en octobre 2023, laquelle s'est clôturée par une décision d'irrecevabilité. S'agissant d'une demande de regroupement familial, la seule personne de la famille sur le territoire ayant un séjour limité est sa grande sœur [L]. La vie familiale entre la partie requérante ne semble pas établie avec sa grande sœur avec laquelle, elle ne cohabite pas. A supposer qu'elle le soit, la loi n'autorise pas le regroupement familial entre frère et sœur, pour les citoyens non européen, de sorte que cette motivation est inadéquate.

Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivé la décision d'éloignement au regard de l'article 8 de la CEDH et de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980."

Anders dan wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt heeft de Raad zich in voormeld arrest niet uitgesproken over haar privéleven, maar enkel over haar gezinsleven.

Zoals blijkt heeft de Raad op het eerste gezicht aangenomen dat de verzoekende partij met haar broer en zus A. een gezinsleven heeft. De Raad heeft verder vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij met haar andere zus L. een gezinsleven heeft. De verzoekende partij brengt geen gegevens aan die afbreuk doen aan deze vaststelling met betrekking tot haar zus L.

Lezing van de bijlage 13septies van 15 april 2025 die geschorst werd, leert verder dat daarin enkel als motief was opgenomen: "*L'intéressé ne déclare pas avoir de famille ou d'enfant mineur en Belgique (...). Néanmoins, il déclare avoir des frères et une soeur en Belgique. Or, aucune demande de regroupement familial ou d'autorisation de séjour n'a été introduite auprès de l'administration.*"

Thans blijkt evenwel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert: "*Betrokkene verklaart dat hij sedert 2011 in België verblijft. Zijn vader zou een diplomatieke post in Brussel hebben bekleed en op die manier had het hele gezin tijdelijk verblijfsrecht in België. Eind 2022 keerde de vader van betrokkene terug naar Congo voor een andere opdracht, samen met zijn moeder. Betrokkene en zijn broer en zus verkozen om in België te blijven, zonder dat zij verblijfsrecht hadden. De broer en de zus van betrokkene zijn ook meerderjarig. Zij verblijven eveneens op onwettige wijze op het grondgebied en kregen ook reeds een bevel om het grondgebied te verlaten.*"

Uit deze motivering blijkt dat, voor zover aldus moet worden aangenomen dat de verzoekende partij met haar broer en zus A. een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, de bestreden beslissing geen scheiding tussen hen tweeë brengt nu deze broer en zus evenmin verblijfsgerechtigd zijn in België. Zij dienen evenzeer het Belgische grondgebied te verlaten. Met haar betoog, waar zij aldus opnieuw verwijst naar haar gezinsleven met deze broer en zus, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan deze vaststelling. Zij maakt evenmin aannemelijk dat dit motief een schending inhoudt van het gezag van gewijsde van voornoemd schorsingsarrest nu de Raad daarin enkel heeft vastgesteld dat op het eerste gezicht, bij gebrek aan tegenmotivering in de op dat moment genomen beslissing, een beschermenswaardig gezinsleven blijkt tussen de verzoekende partij en haar broer en zus. Zoals blijkt toont de verzoekende partij, gelet op het evenzeer illegaal verblijf van haar broer en zus, niet aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel een inbreuk vormt op haar gezinsleven met deze familieleden nu ook zij het grondgebied moeten verlaten en uit niets blijkt waarom zij haar gezinsleven met deze familieleden niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij hekelt dat de bestreden beslissing nog verder motiveert: "*Opgemerkt moet ook worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familiërelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.*" en dit ingaat tegen de overwegingen in het voornoemd schorsingsarrest, wijst de Raad erop dat dit een bijkomende motivering betreft en aldus overtuigend in het licht van het hierboven besproken motief dat ook de broer en zus van verzoekende partij illegaal in België verblijven. Eventuele gegronde kritiek tegen deze overtuigende motivering kan niet leiden tot de vaststelling dat het hierboven besproken motief niet overeind blijft.

De verzoekende partij, die voorts ook niet aantoonde dat zij in België nog een ander beschermenswaardig gezinsleven heeft of minderjarige kinderen, maakte met haar betoog op het eerste gezicht bijgevolg geen schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.3.7.3. Wat betreft de aangevoerde schending van haar privéleven wijst de Raad op wat volgt.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken verbleef de verzoekende partij sinds november 2011 tijdelijk legaal in het Rijk als familielid van haar vader die in België op diplomatieke zending was. Sinds 30 november 2022 verblijft de verzoekende partij illegaal in België. De verzoekende partij was op dat moment evenwel nog minderjarig (17 jaar en 7 maanden) zodat het haar niet aangewreven kan worden dat zij toen zelf geen stappen ondernam om haar verblijfssituatie te regelen. Op 10 oktober 2023 – verzoekende partij was dan reeds meerderjarig – diende zij samen met haar broer en zus A. een verzoek om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Daarin voerde zij aan dat zij niet terug kan naar het herkomstland om daar de aanvraag in te dienen omwille van haar legaal verblijf in België sinds 2011, dat evenwel stopgezet werd eind 2022, en de daaruit voortvloeiende integratie. Zij stelde talrijke solide en sociale banden te hebben en verwees ook naar haar studies. Zij wenste haar privé- en familiaal leven in België verder te zetten. Bij deze aanvraag werden volgende stukken gevoegd:

- inschrijving in het schooljaar 2023-2024 in het vierde middelbaar in het Athenée Royal in Elsene;
- brief van de Congolese ambassade van 20 september 2022 gericht aan de Belgische FOD Buitenlandse Zaken waarbij de zes vervallen verblijfskaarten van de familie K. (waaronder die van verzoekende partij) worden teruggestuurd naar de FOD.

Naast haar Congolese paspoort van 20 februari 2023 voegde de verzoekende partij geen enkel ander stuk.

Op 28 juni 2024 werd voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het bestuur stelde vast:

“Cependant, concernant la longueur de leur séjour en Belgique depuis 2011 et leur séjour légal de 10 ans, les requérants n’apportent aucunes preuves à caractère officiel ou non officiel à l’appui de leurs dires. Nous relevons que le document de l’ambassade du Congo daté du 20.09.2022 ne permet ni de prouver le séjour continu des requérants sur le territoire depuis 2011, ni de prouver le séjour légal de 10 ans avancé par les requérants, aucunes informations concernant ces titres de séjour ne sont fournies, dates d’émissions, de validité etc ...

Ils n’apportent donc aucun élément probant ni un tant soit peu circonstancié pour étayer leurs assertions, ils se contentent d’avancer leurs arguments sans aucunement les soutenir par un élément pertinent. Or, il incombe aux requérants d’étayer leur argumentation (Conseil d’Etat du 13/07/2001 n° 97.866).

Il convient de rappeler que c’est à l’étranger qui revendique l’existence de circonstances exceptionnelles à en apporter la preuve, puisqu’il sollicite une dérogation, ce qui implique que la demande d’autorisation de séjour doit être suffisamment précise et étayée, voire actualisée si nécessaire. L’administration n’est quant à elle pas tenue d’engager avec l’étranger un débat sur la preuve des circonstances dont celui-ci entend déduire sa difficulté particulière ou son impossibilité de retourner dans son pays d’origine » (Conseil du Contentieux des Etrangers, arrêt n°274 897 du 30.06.2022, et C.C.E., arrêt n°282 666 du 05.01.2023).

En effet, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle qu’il est de jurisprudence administrative constante que c’est au demandeur qui se prévaut d’éléments susceptibles d’avoir une influence sur l’examen de sa situation administrative qu’il incombe d’en informer l’administration qui, pour sa part, ne peut être tenue de procéder à des investigations, ce sous peine de la placer dans l’impossibilité de donner suite dans un délai admissible aux nombreuses demandes dont elle est saisie (en ce sens, notamment : C.E., arrêt n°109.684 du 07.08.2002 ; C.C.E., arrêt n°302 447 du 29.02.2024). De même, la partie défenderesse n’est pas tenue de solliciter des informations complémentaires auprès de la partie requérante, cette dernière étant tenue de les produire de sa propre initiative » (C.C.E., arrêt n° 300 864 du 31.01.2024).

Il n’y a aucun document déposé qui permet de prouver la longueur de leur séjour, l’Office des Etrangers peut motiver donc l’absence de « pièces à caractère officiel » ou « non-officiel ». Ainsi, s’il n’est pas requis que les requérants déposent des pièces irréfutables ou officielles, il leur appartient cependant de fournir des éléments dotés d’une certaine force probante et susceptibles de constituer un faisceau d’indices de nature à établir leur présence en Belgique ainsi que leur séjour légal. Après vérification des dossiers administratifs des intéressés, nous n’avons trouvé aucunes traces de cartes d’identité diplomatiques qui auraient été délivrées aux intéressés de 2011 à 2022. Par conséquent, la circonstance exceptionnelle n’est pas établie, faute de preuves suffisantes versées à la demande.”

Eigen vertaling :

“Met betrekking tot de duur van hun verblijf in België sinds 2011 en hun wettelijk verblijf van 10 jaar leveren de verzoekers echter geen enkel officieel of niet-officieel bewijs om hun beweringen te staven. We merken op dat het document van de Congolese ambassade van 20.09.2022 noch het ononderbroken verblijf van de

verzoekers in het land sinds 2011, noch het door de verzoekers geclaimde wettelijke verblijf van 10 jaar bewijst; er wordt geen informatie verstrekt over deze verblijfsvergunningen, data van afgifte, geldigheid, enz. Ze verstrekken dus geen enkel bewijs of detail om hun beweringen te staven; ze voeren gewoon hun argumenten aan zonder deze met enig relevant bewijs te staven. Het is echter de verantwoordelijkheid van de aanvragers om hun argumenten te staven (Conseil d'Etat, 13/07/2001, nr. 97.866).

Er zij aan herinnerd dat het aan de vreemdeling die het bestaan van buitengewone omstandigheden inroept, is om het bewijs daarvan te leveren, aangezien hij om een afwijking verzoekt, wat betekent dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning voldoende nauwkeurig en gemotiveerd moet zijn, of indien nodig zelfs moet worden bijgewerkt. De administratie is niet verplicht om met de vreemdeling in discussie te treden over het bewijs van de omstandigheden waaruit hij zijn bijzondere moeilijkheid of onmogelijkheid om naar zijn land van herkomst terug te keren wil afleiden" (RvV, arrest nr. 274 897 van 30.06.2022, en RvV, arrest nr. 282 666 van 05.01.2023).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het vaste administratieve rechtspraak is dat het aan de verzoeker die beweert over informatie te beschikken die het onderzoek van zijn administratieve situatie kan beïnvloeden, toekomt om de administratie op de hoogte te brengen, die op haar beurt niet kan worden verplicht om onderzoeken in te stellen, op straffe van het onmogelijk te maken om binnen een aanvaardbare termijn te antwoorden op de talrijke aanvragen die bij haar worden ingediend (in die zin met name: C.E., arrest nr. 109.684 van 07.08.2002; C.C.E., arrest nr. 302 447 van 29.02.2024). Evenzo is verweerder niet verplicht om aanvullende informatie te vragen aan de verzoeker, die deze op eigen initiatief moet overleggen" (C.C.E., arrest nr. 300 864 van 31.01.2024).

Er worden geen documenten voorgelegd om de duur van hun verblijf te bewijzen opdat de Dienst Vreemdelingenzaken de afwezigheid van "officiële" of "niet-officiële" documenten kan rechtvaardigen. Hoewel de aanvragers dus geen onweerlegbare of officiële documenten moeten voorleggen, moeten ze toch elementen met een zekere bewijskracht voorleggen die een geheel van bewijzen kunnen vormen die hun aanwezigheid in België en hun wettig verblijf kunnen aantonen. Na controle van de administratieve dossiers van de betrokken personen hebben wij geen enkel spoor van afgifte van diplomatieke identiteitskaarten tussen 2011 en 2022 kunnen vaststellen. Bijgevolg is de uitzonderlijke omstandigheid niet vastgesteld, bij gebrek aan voldoende bewijsmateriaal bij de aanvraag."

Verder heeft het bestuur nog het volgende gemotiveerd:

"Quant à leur intégration alléguée, le même constat peut être fait. Aucune preuve n'est apportée par les requérants, qui permettrait de conclure à une intégration effective, à la construction de liens sociaux durables et à un ancrage local durable sur le territoire depuis 2011. Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle en effet que « la demande qui est formulée sur la base de l'article 9bis est une demande de dérogation au régime général de l'introduction auprès du poste diplomatique ou consulaire belge compétent. C'est donc à l'étranger qu'il appartient de justifier la dérogation en invoquant dans sa demande d'autorisation de séjour les raisons qu'il considère comme étant exceptionnelles et en l'accompagnant d'éléments suffisamment probants » (C.C.E., arrêt n°284 031 du 30.01.2023).

Concernant la vie privée alléguée par les requérants, notons que ceux-ci n'expliquent en rien, concrètement, la nature et l'intensité des relations privées qu'ils entretiennent en Belgique. En effet, ils se contentent de déclarer qu'ils vivent de manière continue en Belgique depuis 2011, qu'ils sont bien intégrés et qu'ils ont noué des liens sociaux solides, ce qui n'est attesté par aucun témoignage de proches. Or, il convient de rappeler que la notion de vie privée s'apprécie in concreto et ne saurait se déduire de la seule circonstance que les requérants auraient séjournés plus ou moins longtemps sur le territoire national.

Les requérants invoquent qu'une autorisation de séjour leur permettrait de poursuivre leurs vies privées et familiales entamées depuis leur arrivée en Belgique. Notons d'abord qu'il convient d'examiner s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH. Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle que « l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. » (C.C.E., arrêt n°288 142 du 27.04.2023)

(..)

Quant à la vie privée alléguée, la partie requérante n'explique en rien, concrètement, la nature et l'intensité des relations privées qu'elle peut avoir en Belgique. Or, il convient de rappeler, d'une part, que la notion de vie privée s'apprécie in concreto et ne saurait se déduire de la seule circonstance que la partie requérante aurait séjourné plus ou moins longtemps sur le territoire national. D'autre part, le Conseil du Contentieux des Etrangers a déjà estimé « qu'il n'appartient pas à la partie défenderesse de parcourir le dossier administratif à la recherche d'éventuels documents liés à des procédures antérieures et indépendantes qui

soient susceptibles d'établir l'existence de la vie privée de la partie requérante en Belgique. C'est en effet, à l'étranger qui revendique l'existence de sa vie privée à en apporter lui-même la preuve » (C.C.E., arrêt n°288 142 du 27.04.2023). Il s'ensuit que la partie requérante n'établit pas l'existence de la vie privée dont elle se prévaut en termes de recours.

De même, force est de constater que les requérants ne démontrent pas, in concreto, pourquoi la vie privée qu'ils revendiquent ne pourrait se poursuivre ailleurs qu'en Belgique. En effet, les relations sociales peuvent être conservées en retournant temporairement au pays d'origine afin d'y lever les autorisations nécessaires, notamment via les moyens de communications modernes (C.C.E., arrêt n°286 434 du 21.03.2023)

Par conséquent, un retour temporaire des requérants, ceux-ci ne démontrant pas l'existence d'une vie privée et/ou familiale dans leur chef, dans leur pays d'origine ou de résidence le temps nécessaire à la levée de l'autorisation de séjour requise, ne constitue pas une violation de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme."

Eigen vertaling :

"Wat hun vermeende integratie betreft, kan dezelfde conclusie worden getrokken. De indieners van het verzoek hebben geen enkel bewijs geleverd op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat zij zich sinds 2011 daadwerkelijk hebben geïntegreerd, duurzame sociale banden hebben opgebouwd en zich ter plaatse hebben geworteld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat "de aanvraag op basis van artikel 9bis een verzoek tot afwijking van de algemene aanvraagprocedure bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post is. Het is dus aan de vreemdeling om de afwijking te rechtvaardigen door in zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning de redenen aan te voeren die hij als uitzonderlijk beschouwt en door deze aanvraag te vergezellen van voldoende overtuigende bewijzen" (C.C.E., arrest nr. 284 031 van 30.01.2023). Wat het door verzoekers aangevoerde privéleven betreft, moet worden opgemerkt dat zij geen concrete uitleg geven over de aard en de intensiteit van hun privérelaties in België. Zij verklaren enkel dat zij sinds 2011 ononderbroken in België wonen, dat zij goed geïntegreerd zijn en dat zij solide sociale banden hebben opgebouwd, hetgeen niet wordt gestaafd door getuigenissen van naaste familieleden. Er zij aan herinnerd dat het begrip "privéleven" in concreto wordt beoordeeld en niet kan worden afgeleid uit het enkele feit dat verzoekers gedurende een eventuele lange periode in België hebben gewoond.

Verzoekers voeren aan dat een verblijfsvergunning hen in staat zou stellen het privé- en gezinsleven voort te zetten dat zij sinds hun aankomst in België waren begonnen. Om te beginnen moet worden onderzocht of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat "artikel 8 van het EVRM het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet definieert. De twee begrippen zijn autonome concepten die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat betreft het bestaan van een gezinsleven moet eerst worden vastgesteld of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende hecht is (vgl. Europees Hof voor de Rechten van de Mens 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt ook niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruim begrip is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om een uitputtende definitie te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt feitelijk beoordeeld". (RvV, arrest nr. 288 142 van 27.04.2023). Wat het vermeende privé-leven betreft, licht verzoeker de aard en de intensiteit van de privé-relaties die hij in België zou hebben, niet concreet toe. Enerzijds zij eraan herinnerd dat het begrip "privé-leven" concreet moet worden beoordeeld en niet kan worden afgeleid uit het loutere feit dat verzoekende partij voor langere of kortere tijd in België heeft verbleven. Anderzijds heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat "het niet aan de verveerder is om in het administratief dossier op zoek te gaan naar documenten gelinkt aan eerdere en onafhankelijke procedures die het bestaan van een privéleven van de verzoeker in België kunnen aantonen. Het komt immers toe aan de vreemdeling die het bestaan van zijn privé-leven aanvoert, om het bewijs ervan zelf te leveren" (RvV., arrest nr. 288 142 van 27.04.2023). Hieruit volgt dat verzoeker het bestaan van het privéleven waarop hij zich in zijn beroep beroept, niet heeft aangetoond.

Evenmin hebben verzoekers concreet aangetoond waarom het door hen aangevoerde privéleven niet elders dan in België zou kunnen worden uitgeoefend. Sociale betrekkingen kunnen immers in stand worden gehouden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om de nodige vergunningen te verkrijgen, met name via moderne communicatiemiddelen (RvV, arrest nr. 286 434 van 21.03.2023)

Bijgevolg vormt een tijdelijke terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst of verblijf gedurende de tijd die nodig is om de vereiste verblijfsvergunning in te trekken, geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens."

Wat betreft de aangevoerde studies heeft het bestuur nog gemotiveerd als volgt:

"Cependant, notons d'une part que les requérants sont tous les trois majeurs et ne sont donc plus soumis à l'obligation scolaire. D'autre part, ils ont décidé de s'inscrire aux études pour l'année en cours, l'année scolaire 2023-2024 en sachant pertinemment qu'ils se trouvaient en situation irrégulière sur le territoire : les

requérants ayant expliqué avoir perdu leurs titres de séjour diplomatiques depuis le 23.12.2022. C'est donc en connaissance de cause que les requérants se sont inscrit aux études précitées, sachant pertinemment que celles-ci risquaient d'être interrompues par une mesure d'éloignement en application de la Loi du 15.12.1980. Ajoutons qu'un principe général de droit que traduit l'adage latin « *Nemo auditur propriam turpitudinem allegans* », personne ne peut invoquer sa propre faute pour justifier le droit qu'il revendique (Liège (1ère ch.), 23 octobre 2006, SPF Intérieur c. STEPANOV Pavel, Inéd., 2005/RF/308). Enfin, soulignons que les intéressés n'avancent aucun élément concret et pertinent démontrant qu'ils ne pourraient pas suivre dans leur pays d'origine une formation identique à celle suivie sur le territoire. Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle en outre que « c'est à l'étranger lui-même qui revendique l'existence de circonstances exceptionnelles à en rapporter la preuve, puisqu'il sollicite une dérogation, ce qui implique que la demande d'autorisation de séjour doit être suffisamment précise et étayée, voire actualisée si nécessaire. L'administration n'est quant à elle pas tenue d'engager avec l'étranger un débat sur la preuve des circonstances dont celui-ci entend déduire sa difficulté particulière ou son impossibilité de retourner dans son pays d'origine » (C.C.E., Arrêt n°282 666 du 05.01.2023). Par conséquent, cet élément ne constitue pas une circonstance exceptionnelle. Nous remarquons que les requérants restent en défaut de nous expliquer valablement en quoi il leur serait difficile de poursuivre ne fut-ce que temporairement leurs études dans leurs pays d'origine. (..)"

Eigen vertaling :

*"Er zij echter op gewezen dat de drie verzoekers meerderjarig zijn en dus niet meer leerplichtig zijn. In de tweede plaats hadden zij besloten zich in te schrijven voor studies in het lopende schooljaar 2023-2024, wetende dat zij zich in een illegale verblijfssituatie bevonden: verzoekers hadden uitgelegd dat zij hun diplomatieke verblijfsvergunning op 23.12.2022 hadden verloren. Verzoekers hebben zich dus met volledige kennis van zaken ingeschreven voor bovengenoemde studies, wetende dat zij waarschijnlijk zouden worden onderbroken door een verwijderingsmaatregel krachtens de wet van 15.12.1980. Hieraan moet worden toegevoegd dat een algemeen rechtsbeginsel dat tot uitdrukking komt in het Latijnse adagium "*Nemo auditur propriam turpitudinem allegans*" betekent dat niemand zijn eigen schuld kan invoeren om het recht te rechtvaardigen waarop hij aanspraak maakt (Luik (1e ch.), 23 oktober 2006, FOD Binnenlandse Zaken tegen STEPANOV Pavel, onuitgeg., 2005/RF/308).*

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de betrokken personen geen enkel concreet en relevant bewijs hebben geleverd om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst niet dezelfde opleiding konden volgen als in België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er ook aan dat "het aan de vreemdeling zelf is die beweert dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden om het bewijs daarvan te leveren, aangezien hij om een afwijking verzoekt, wat impliceert dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning voldoende nauwkeurig en gemotiveerd moet zijn, en zo nodig zelfs moet worden bijgewerkt. De autoriteiten zijn niet verplicht om met de vreemdeling in discussie te gaan over het bewijs van de omstandigheden waaruit hij zijn bijzondere moeilijkheid of onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst wil afleiden" (RvV, arrest nr. 282 666 van 05.01.2023). Bijgevolg vormt dit element geen uitzonderlijke omstandigheid. Wij stellen vast dat verzoekers geen geldige verklaring hebben gegeven voor het feit dat het voor hen moeilijk zou zijn om hun studie, zelfs tijdelijk, in hun land van herkomst voort te zetten(..)"

Deze beslissing van 28 juni 2024 werd aan de verzoekende partij, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2024, betekend op 23 oktober 2024. De verzoekende partij is aldus op het moment van het treffen van de thans bestreden beslissing al vrijwel negen maanden op de hoogte van voormelde motieven. Er blijkt voorts wel uit de door haar voorgelegde stukken dat haar advocaat stappen ondernomen had om bewijsstukken te verkrijgen inzake het in vraag gestelde legaal verblijf. Evenwel blijkt dat reeds op 26 maart 2025 de FOD Buitenlandse Zaken gereageerd heeft en bevestigd heeft dat de verzoekende partij in het bezit was van een speciale verblijfstitel van november 2011 tot eind november 2022. Ondanks dit gegeven blijkt niet dat de verzoekende partij nog stappen ondernomen heeft om een nieuwe verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te vragen. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij op 15 april 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend heeft gekregen zodat dit haar zeker had moeten aanzetten om zo snel mogelijk een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Immers heeft het bestuur met voormelde actie aangegeven dat zij het illegaal verblijf van de verzoekende partij niet tolereert en aldus stappen ondernomen heeft om een einde te stellen aan dit illegaal verblijf. De verzoekende partij brengt evenwel geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken wat haar heeft verhinderd om opnieuw een dergelijke aanvraag in te dienen, dit nog te meer zij al geruime tijd juridische bijstand heeft, gelet op de reeds gevoerde procedures. Zij kan haar korte periode van vasthouding van 15 april 2025 tot 29 april 2025 ook niet dienstig aanvoeren als argument om te verantwoorden waarom zij nog steeds geen nieuwe aanvraag om haar verblijf te regulariseren heeft ingediend. Immers herhaalt de Raad dat zij reeds geruime tijd op de hoogte is van de redenen van de afwijzing van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij al sinds eind maart, begin april 2025 stukken heeft om de invraagstelling van haar legaal verblijf in de periode 2011-2022 te weerleggen. Haar betoog dat er tussen beide verwijderingsmaatregelen maar twee maanden zitten om haar

inertie te verantwoorden, gaat omwille van voorgaande vaststelling evenmin op. De Raad wijst erop dat in de gegeven omstandigheden moet worden aangenomen dat de verzoekende partij zelf zorgvuldig had moeten zijn door opnieuw een aanvraag in te dienen met het oog op een regularisatie. Zij betoogt wel dat zij op het moment van haar nieuwe vasthouding enkel nog de retributie moest betalen maar zij laat na enig concreet gegeven aan te brengen waaruit blijkt dat zij werkelijk een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Haar betoog blijft volledig ongesubstantieerd en kan in het licht van voorgaande vaststellingen niet overtuigen.

Bovendien wijst de Raad erop dat het bestuur in zijn beslissing van 28 juni 2024 niet alleen vraagtekens geplaatst heeft bij het voorgehouden legaal verblijf, maar verder heeft gemotiveerd en erop gewezen dat er ook geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat de verzoekende partij van 2011-2022 werkelijk al die tijd in België heeft verbleven, hetgeen de Raad kan volgen nu het niet is omdat men in bezit is van een verblijfsdocument dit ipso facto ook betekent dat men werkelijk verblijft op het grondgebied of nog, voor de lange duur zoals men beweert. Zoals het bestuur heeft vastgesteld, heeft de verzoekende partij ten bewijze van haar langdurig verblijf in België slechts een inschrijvingsattest voor het schooljaar 2023-2024 in het vierde middelbaar in het Athenée Royal in Elsene voorgelegd. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur vaststelt dat de verzoekende partij geen enkel concreet bewijs heeft voorgelegd van haar voorgehouden langdurig verblijf in België en dat zij het dienaangaande houdt op beweringen. Het bestuur aanvaardt derhalve niet dat de verzoekende partij het bewijs heeft geleverd van de aard en de intensiteit van haar voorgehouden privéleven.

Thans legt de verzoekende partij wel het bewijs voor dat haar het “*certificat d’études de base*” op 30 juni 2019 werd afgeleverd alsook dat zij van 2019 tot 2023 in het middelbaar onderwijs was ingeschreven en zij voor het schooljaar 2023-2024 is ingeschreven voor examens via de “*Jurys de l’enseignement secondaire*”. Voor zover de verzoekende partij daarmee haar werkelijk verblijf op het grondgebied sinds eind 2011 heeft aangetoond, dient alleszins gesteld dat zij daarmee geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij geen concrete gegevens voorlegt die het bewijs inhouden van diepgaande sociale, economische of culturele banden in België die doen getuigen van een beschermenswaardig privéleven in dit land, te meer de verzoekende partij thans meerderjarig is en zij slechts is ingeschreven voor examens via de middenjury en niet blijkt dat zij in dat kader zich ook werkelijk naar school begeeft maar enkel dat zij van plan is examens af te leggen voor het behalen van haar CESS P (Certificat d’enseignement secondaire supérieur professionnel). Er kan aldus niet blijken dat zij in dat kader diepgaande sociale banden onderhoudt. Van de verzoekende partij, die stelt al sinds 2011 in België te verblijven en intense sociale banden voorhoudt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer concrete bewijzen voorlegt van dit privéleven en zich niet louter beperkt tot het leveren van het bewijs dat zij in België naar school is gegaan en thans van plan is om examens via de middenjury af te leggen. Zo ligt bijvoorbeeld geen enkel concreet gegeven voor van sociale activiteiten (in contrast EHRM, *Pormes t. Nederland*, Application no. 25402/14, 14 december 2020, § 45 met verwijzing naar §17).

De Raad kan er niet omheen dat de verzoekende partij als volwassene op het eerste gezicht weinig moeite doet om opnieuw een verblijfsmachtiging te verkrijgen en aldus weinig belang lijkt te hechten aan een verder regulier verblijf in het Rijk (cf. EHRM *Muradeli t. Rusland*, (Application no. 72780/12), 9 april 2015, §§ 77-79). Er kan in de gegeven omstandigheden bezwaarlijk van de verwerende partij worden verwacht dat zij de verzoekende partij maar op haar woord moet geloven dat zij van plan is om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

Gelet op de zeer summiere gegevens die de verzoekende partij voorlegt om haar privéleven in België te staven, oordeelt de Raad dat het op het eerste gezicht geenszins kennelijk onredelijk dat het privéleven dat de verzoekende partij heeft in België haar niet verhindert terug te keren naar het herkomstland, alwaar zij blijkens haar verklaringen tijdens haar gehoren ook nog haar ouders heeft om op terug te vallen en met wie zij nog regelmatig contact heeft blijkens hetgeen gesteld in het verzoekschrift, om aldaar de aanvraag voor een verblijfsmachtiging in te dienen. De sociale contacten die zij heeft in België kan zij ook via moderne communicatiemiddelen onderhouden. De verzoekende partij doet daarbij ook geen afbreuk aan de vaststelling dat zij ook in het herkomstland kan studeren.

Waar de verzoekende partij voorts nog verwijst naar het verblijf van haar broer en zus in België herhaalt de Raad dat zij niet betwist dat deze broer en zus eveneens illegaal in België verblijven zodat niet kan blijken dat het gegeven dat zij dient terug te keren naar het herkomstland van invloed is op het privéleven dat zij heeft met haar broer en zus. Voor zover zij andere familieleden heeft in België, en met name waar zij verwijst naar een andere zus wiens verblijf blijkens de voorgelegde stukken ondertussen ook verstreken is (verblijfskaart geldig tot 3 augustus 2024) doet zij daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat zij deze sociale contacten ook kan onderhouden vanop afstand via moderne communicatiemiddelen.

De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze heeft verwezen naar de afwijzing van haar verblijfsaanvraag waaruit is gebleken dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen geen inbreuk vormt

op haar privéleven. Ook thans laat verzoekende partij immers na met concrete gegevens aan te tonen dat haar privéleven in België dermate is dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

3.3.8. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met haar betoog op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Gelet op de gelijkkluidende inhoud van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie maakt zij derhalve evenmin een schending van voormeld artikel aannemelijk.

3.3.9. Waar de verzoekende partij het hoorrecht geschonden acht, wijst de Raad erop dat het recht om gehoord te worden impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Zoals blijkt uit de bespreking supra toont de verzoekende partij niet aan dat zij nog dienstige gegevens had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. Zij maakt derhalve geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

3.3.10. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is of dat zij getuigt van een onjuiste of kennelijk onredelijke beoordeling. Zij maakt geen schending van de door haar ingeroepen bepalingen of beginselen aannemelijk. Het gegeven dat de verwerende partij op verkeerde gronden erop wijst dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2025 nu dit inderdaad geschorst werd, doet geen afbreuk aan de bespreking hierboven.

3.3.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.12. Verzoekende partij zet een tweede middel in het verzoekschrift uiteen als volgt:

“2ème MOYEN, pris de la violation :

–Des articles 1, 7, 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

–De l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle résulte des article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

–Du principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, une obligation de prudence ;

–La violation de l'autorité de chose jugée de l'arrêt de Votre Conseil du 28 avril 2025, n°325 905 ;

–Du principe général de proportionnalité ;

Première branche – motivation inadéquate relative au risque pour l'ordre public

La décision attaquée fait application de l'article 7, alinéa 1er, 3° de la loi du 15.12.1980.

Cette disposition stipule :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :

[...]

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ; [...] »

La décision attaquée indique que le requérant a fait l'objet d'un contrôle policier lors duquel il a été intercepté en flagrant délit de port d'arme prohibée. Les armes en question sont décrites comme une matraque télescopique et un spray paralysant au poivre. Le requérant a été contrôlé avec ces objets durant la nuit (2h du matin).

La décision attaquée indique que

« eu égard au caractère frauduleux de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ».

Selon une jurisprudence constante de la Cour de justice de l'Union européenne, l'invocation de motifs d'ordre public implique la présence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société ou la sécurité intérieure ou extérieure de l'État membre concerné²³.

L'examen doit être individualisé, et doit se fonder sur des éléments concrets. La simple mention d'antécédents judiciaires est donc insuffisante pour établir l'existence d'un danger pour l'ordre public.

En ce qui concerne le contrôle dont le requérant a fait l'objet, les informations relatives à celui-ci sont à peu près inexistantes dans le dossier administratif. La seule mention figurant au dossier administratif indique « Lors de la fouille du suspect, nous retrouvons deux armes prohibées, une matraque télescopique et un spray paralysant au poivre ».

Cette mention est particulièrement succincte : elle n'explique par les circonstances du contrôle, les raisons de la fouille du requérant, l'endroit précis où les objets ont été trouvés sur lui...

Il s'agit d'une affirmation tout à fait lacunaire, sur laquelle le requérant n'a pas pu faire valoir ses arguments.

Le simple constat selon lequel le requérant a été retrouvé en possession de ces objets n'explique pas en quoi celui-ci représenterait un danger. La possession de ces objets peut s'expliquer pour des raisons de défense légitime (d'autant plus lors d'une sortie nocturne, lors de laquelle les chances d'être victime d'une agression augmentent), et non dans une intention d'attaquer. La possession de ces armes n'implique pas que le requérant comptait en faire usage de façon agressive, d'autant qu'aucun élément ne permet de considérer que le requérant a un jour fait usage de tels objets de cette façon. Le casier judiciaire du requérant est vierge de toute condamnation, et le requérant ne s'est jamais fait connaître pour un quelconque trouble à l'ordre public, même mineur. Le requérant ne s'est d'ailleurs pas illustré par de nouveaux faits de ce type depuis sa libération le 29 avril.

La simple affirmation selon laquelle la possession de ces objets permettrait de considérer que le requérant représente un risque pour l'ordre public constitue une conclusion manifestement disproportionnée.

La partie adverse est tenue par un principe de minutie et de précaution, qui l'oblige à préparer avec soin ses décisions. En l'occurrence, aucune information complémentaire relative au contrôle du requérant n'a été sollicitée, il n'est même pas certain que les faits en cause aient été transmis au parquet. En s'appuyant sur ces seules affirmations pour faire application de l'article 7, alinéa 1, 3° de la loi du 15.12.1980, la partie adverse manque de procéder à une évaluation concrète et individualisée de la situation du requérant comme exigé par les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1990, elle viole également les principes de bonne administration visés au moyen, et l'article 7, alinéa 1er 3° précité.

Deuxième branche – absence de délai laissé pour quitter le territoire

Préalablement au développement de son argumentation, le requérant tient à souligner qu'il a un intérêt à soulever la violation des dispositions relatives au délai qui aurait dû lui être laissé pour quitter le territoire. En effet, l'absence de délai a plusieurs conséquences en l'occurrence : d'une part, le requérant risque de se voir soumis à une décision d'interdiction d'entrée qui trouve son fondement sur cet élément, d'autre part, le requérant fait l'objet d'un éloignement forcé alors même que l'article 74/14, § 2 de la loi du 15.12.1980 interdit tout éloignement forcé tant que le délai laissé pour quitter le territoire est encore en cours. L'absence de délai laissé pour quitter le territoire laisse également la possibilité d'une reconduite à la frontière, décision qui fait également l'objet du présent recours et des arguments qui y sont développés.

1.

Quant au risque de soustraction

L'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, [4 le ministre ou son délégué peut contraindre le ressortissant d'un pays tiers]4 à remplir des mesures préventives.

[4 ...]4.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue [2 une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale]2, ou;

4° [3 ...]3

5° [3 il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;]3

6° [3 la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.]3

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

La décision attaquée fait application de la notion de risque de fuite, telle que visée à l'article 1, § 2 de la loi du 15.12.1980 :

« § 2. Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas : 1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi ;

[...]

4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes : a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement; b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue; c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre; d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale; e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre Etat membre; [...].»

La partie adverse invoque l'application des points 1° et 4° de la disposition précitée pour justifier l'existence d'un risque de fuite dans le chef du requérant.

Concernant le premier point, comme exposé précédemment, le requérant a vu la validité de son séjour diplomatique expirer en décembre 2022, alors qu'il était mineur. Vu son jeune âge, c'est son père qui a assuré l'introduction d'une demande de séjour par le biais de son conseil précédent. Le requérant a légitimement cru que sa situation administrative était en cours de régularisation. La partie adverse ne tient nullement compte de cette particularité. Il a également été expliqué que le requérant avait mandaté son conseil précédent en vue de l'introduction d'une nouvelle demande de séjour, démontrant cette fois la durée du séjour diplomatique (démarches démontrées dans la pièce 2). Le rapport administratif indique d'ailleurs « Mr dit avoir demandé un titre de séjour en Belgique. » Le requérant a donc accompli les démarches nécessaires en vue de solliciter la régularisation de sa situation. Si la partie adverse lui avait laissé un délai raisonnable pour ce faire après la décision d'éloignement du 15 avril 2025, le requérant aurait pu faire le nécessaire à l'heure d'écrire ces lignes.

Concernant le deuxième point, la partie adverse considère que le simple fait pour le requérant de ne pas se conformer à la mesure d'éloignement prise à son encontre suffit pour fonder le risque de fuite.

Cependant, force est de constater que

-La décision d'éloignement a été notifiée au requérant quelques mois à peine avant la décision attaquée;

-Aucun trajet d'accompagnement intensif dans le cadre d'une procédure de retour n'a été mis en place par la partie adverse, afin de mieux prendre la mesure de la situation du requérant et les obstacles à son retour en République démocratique du Congo, ainsi que les possibilités de régularisation de situation ;

-La partie adverse n'a pas non plus tenu compte du fait que le requérant dispose d'une adresse, où une enquête de résidence a été menée.

-Par ailleurs, il est particulièrement choquant de lire que la partie adverse se réfère au non-respect de la décision d'éloignement du 15 avril 2025, qui a été suspendue par Votre Conseil en date du 28 avril, et aurait

pourtant fait l'objet d'une confirmation en date du 16 juin 2025 (!). Un tel raisonnement s'inscrit en violation manifeste de l'arrêt de Votre Conseil du 28 avril 2025.

À suivre le raisonnement de la partie adverse, n'importe quel individu n'ayant pas respecté une décision d'éloignement précédemment prise à son encontre peut être considéré comme en fuite sur ce simple constat. Un tel raisonnement est contraire au prescrit de l'article 1, § 2 de la loi du 15.12.1980 qui précise que le risque de fuite est établi au terme d'un examen individuel, qui tient compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas. Tel n'est manifestement pas le cas en l'occurrence.

** **

La partie adverse a manqué à son obligation de motivation qui découle des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, ainsi qu'à son obligation de soin et de minutie qui découle des principes visés au moyen. Elle fait une application erronée de l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980.

En cette branche, le moyen est sérieux. La décision doit donc être suspendue."

3.3.13. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheids-plicht kan dienstig worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.14. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad voorts niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.15. De verzoekende partij is het oneens met het motief dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (openbare orde) het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. De Raad wijst er evenwel op dat het bevel evenzeer gesteund is op de vaststelling dat zij zonder de vereiste documenten in het Rijk verblijft alsook dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing waarbij haar het verblijf geweigerd werd (artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet). Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de verzoekende partij betwist dit an sich ook niet. De Raad herhaalt dat elk van deze motieven afdoende is om het bestreden bevel te schragen zodat haar kritiek gericht tegen de openbare orde-overweging is gericht tegen een overtollig motief en dus niet kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing.

3.3.16. De verzoekende partij is het er verder niet mee eens dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Zoals evenwel blijkt uit artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij afzien van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek wanneer er een risico op onderduiken bestaat. Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet, met name: *"risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."* Uit artikel 1, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt: *"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :*

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;" In casu heeft de verwerende partij vastgesteld: *"1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven. Sedert december 2022 is dat op illegale wijze. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de betekening van de weigeringsbeslissing van de aanvraag 9bis op 23.10.2024."

Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, heeft de verzoekende partij geen afbreuk weten doen aan de vaststelling dat zij, na de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag 9bis, betekend op 23 oktober 2025, niet meer getracht heeft haar verblijf te regulariseren. De verzoekende partij doet niks meer dan het herhalen van haar kritiek dienaangaande zodat de Raad kan volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking supra. Het motief dat er een risico op onderduiken bestaat omwille van voorgaande vaststelling en haar derhalve geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven blijft bijgevolg staan. Het gegeven dat de verwerende partij ook nog het motief op grond van artikel 74/14, §3, 4° heeft weerhouden, terwijl het voorgaande bevel geschorst was, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling, wat afdoende is om het risico op onderduiken te schragen.

3.3.17. Gelet op wat voorafgaat, toont de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending aan van de door haar in tweede middel aangevoerde bepalingen of beginselen.

3.3.18. De middelen zijn derhalve, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vijftwintig door:

S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
----------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER